

Ἀριστείδης Κούνας

τρια - ντα - τρια πριν φυγω

στόν Κων/νο Σταμπουλίδη

Με καθε κοκκινομαλλα
καλπαζει κι ενας σταθμαρχης

Μα η κοκκινομαλλα
ειναι η χαμενη κωπηλατρια
ετσι περιμενει τη γεννηση της
για να την κούρσεψουν
με το μακρυ ραβδι
μηλοπιτα βεβαια
ανεμιζει και σηκωνομαι στον υπνο μου

μεστα αφηνει το θερμομετρο
η νοσοκομα

Απο το κλουβι της
οταν δεν τραγουδαι πετρες

Σ' ολο το δρομο
Το αιμα ξεκουφαινει
Ανεβαινει στο καλαμι
Εκει μενει

Δεν μπορουσε να πει
στον πανουργο υπηρετη της
ασε με να ταξιδεψω σ' αυτο το ασανσερ
πολλες φορες

Αν δεν φαγωθει
η πηγη
κι αντε να σκισεις
το κρεβάτι του
καλο σπυρι
με λιγο μονο
πρωτοπνευμα
εγω
ή
εγω

Ε λοιπον
κοιταζτε ο ανθρωπος
τι κανει
για να τρεμει
ενα λογικο κοσκινο
στην εντελεια
πανουργα

και να
ποιος
ερευνα
προθυμα
το
ελκυθρο
αυτο
που
φευγει

Μα και τα βηματα μου
με τα πεδιλα του προφητη
διαστελλονται
σηκωνουνε
συννεφα σκονη
μητε ρωτανε
την κοιλια του αδυναμου

γιατρευεται η ελπιδα
στα χερια μου

Ενα μικρο κλαμενο ζωακι
κεραμιδες σπαι
και με ρωταει
ο ερωτας
οταν
δεν
με
θελει

καθε λεπτο
μια σημαια πεφτει
σα μαια που λει
αγορι
γοργο
και απολυτο
σαν προκυμια
αποκρουστικη
σα σιαμια νοσοκομα
ή ακομη
και τα μεξωτα
αραθυρα
του γαλακτος

οπως
 εγω
 ο
 μεγαλοποιητης
 νεκρωνω
 τη λεξη
 και σας αφηνω
 τη ζωη μου
 σα μονη
 ραψωδια ερημου κραχτη

Ετσι μονο πλεον
 η μικρη μου μητερα
 γεννιεται
 καθε μερα
 επιπλεον
 σαν αλογο κουρσας
 η σαν μεγαρο

η ζωη δεν ειναι φυλλο καπνου
 καιγεται σιδερευιο μπαμπακι
 η ζωη ειναι και δεν ειναι
 τιποτ' αλλο
 παρεξ ενα προγραμμα
 φριχτο
 μια στολη αρλεκινου
 ειναι αμετρητες ριζες που φεγγουν
 ειναι το χθεσ ολοκληρο
 που βουλιαζει
 σαν υπερθεαμα
 σαν κραυγη παιδιου
 που ποναει
 για μας
 κι ο ναυτης
 που μονομαχει
 με τον καθρεφτη του
 και γλυστραει
 σαν κουταλα
 χαδιαρικη
 οταν ξεχωριζεις
 εσυ
 σημαιοστολιστο
 μωρο μου

Κοριτσι αγια εικονα
 που παιρνεις
 μηχανικα την τιμωρια
 ενω τα βιζια σου
 παιζουνε μονα
 σ' αργη κινηση
 σε πετρινα σπιτια
 κατ' ευθειαν
 κοιταζουνε

σα λεπροι ιστορικοι
 την τεθλασμενη
 του μπανιου

πηχτο φιλι
 το καυκαλο
 γυμνασμενα καταλευκα
 μουσικα καλαντα

Τα πολλα λαρυγγια
 ο πυραυλος
 κι η ξαφνικη βροχη
 κηρυγμα γδυτο
 στη σκαλα
 του ερωτευμενου γεωργου
 με τη μεγαλη πουτανα
 αγια εργαζομενη

η μοιρα
 μου
 δακρυσμενη
 μις υψηλιος
 που τρεμοπαιζει
 και ζηται
 τη νυχτα
 τα χειλικα κοιμουνται
 με μια αλυσιδα
 δεμενη ουρα
 κανει

οτι οταν ηρθε
 να δει μονη
 τον ανθρωπο
 πεταμενο στα σκουπιδια

εβγαينه κλαμμενη
 και εκοβε
 με το χερι της
 ολοκληρη τη μερα
 στον τοπο
 που ολοι οι ηρωες
 των επετειων
 παρελαινουν
 για να ντυνεται
 θεαμα και χαβαλε
 η πολη

Τοτε
 που ο Αχιλλεας
 τρεχει
 πισω απο το καταραμενο φιδι
 να

σηκωσει
 φουστα μεγαλη
 για τις Αφροδιτες
 που χαλανε
 τον κοσμο
 στα αρωματα

κι ο χορος
 ραβδι εβδομο
 που λει
 λευκοτατα
 σιωπηλα
 και τενωμενα

η ζωη τρεχει
 αργα
 ακινητη

για να βρει
 μεπια
 ο μυστης
 σιωπηλος
 στους προθαλαμους ιερων
 ναων
 απο μπρος
 απο πισω
 πισωκολλητο
 βιδωτο
 ηλεκτρονικο
 υμνολογιο
 γλυκειες ασετυλινες

οταν το χερι της
 θαβει
 τον διαβολο
 σα στοιχημα επιβητορων
 που
 αμα κλεισεις ενα χρονο
 κατω απο το κρασι
 της επιθυμιας
 εμαι ενας
 αν
 ομορφος κουκλος
 χελιδони ραδιοφωνιας
 βιτρινα γυαλισμενη
 που ζει και
 κανακευει
 το θαμπος της
 που ζει
 και

καιι
 οσους εχουνε αναμνησεις
 απο
 το
 περαν
 του θαλαμου
 ακιδες ακοης
 νυφες του γαλακτος
 καθαρες και χνουδι
 οταν
 ειμαστε
 μαζι
 παιρνει
 το πιστολι
 και ριχνει κατω
 το
 κατουρημα

η μια
 ωρα περασε γρηγορα
 και ευχαριστως

ελαμπε σα μισθος

ειχε πεθανει
 προς θεου οχι

Το κραται η Συλβια
 που τρεχει
 ξαφνικα
 να κρυφτει
 μες στο μυαλο μου
 τυχερη κι απορρητη
 με ενα στηθος
 με ενα τι
 με ενα τιναγμα (τιμημα)
 αιωνιο κι αδοξο
 μαγεμενη κατακλυζει

Αγαπημενη μου
 βουζαν μου ειναι αδυνατο
 να καταλαβω
 τι στην ευχη κανεις
 τοσο καιρο
 στη μητρα σου

Οταν ολο το αιδοιο
 κοιλο κι αδολο
 κρυφο κι αφανερωτο
 εσπερνε το φονο του
 εξωτερικο και
 αγα
 πη

μου
 ο πραγματικος δολοφονος
 σου λειπει
 αμεσως σαν κοπελα
 μετανοικωνεις
 και μου ζητας
 να κοιμασαι οταν
 τουλαχιστον
 μηγηω αργα και πυρινα
 λουλουδια
 γυναικα των πολλων εγκυκων
 μητερα
 αριστουχοι και εφεδροι
 κωπηλατες
 εχουν φετος
 τους πονοκεφαλους σου

Ειναι απλουστατο
 και Λονδινο

Γυρίζοντας
 τα χειλη σου
 ζεστα στραμενη
 θαβεις το μωρο πακετο
 εγγαστριμωθο
 θορυβωδες αντιο

Εναντια σε βουβα
 παραμυθια
 θεοι και ενορκοι
 πορνοι και θυσανοι
 οι ιεραρχες της στυσεως
 το αξεχωριστο
 τρεμει
 επιορκο
 το δακρυ σου
 την ωρα που πηγαινα
 ορμαει ενας ψηλος

θαμενος κι απεραντος
 με λαβωνει
 παρα τις φουσκες
 της προπαιδειας
 παρα τα σαλια της λογικης
 παρα το κινητρο

παρατα
 τα
 συζυλα
 κι αντιδραματικα

μ' ολη μου
 τη δυναμη
 λεω εγω
 το παραμυθι:

Μια φορα ζουσε
 ενας βασιλιας
 οταν ανοιγε το παραθυρο
 εβγαινε καπνος
 η νυχτα
 οταν εμενε
 ολες τις μερες
 ανοιχτο το
 παραθυρο
 πεθαιναν
 τα ζωα
 και τα δεντρα

τοτε ειπε
 να
 μην
 ανοιξει
 πια το παραθυρο
 μα το ανοιζε
 μια φορα
 που εβλεπε
 καπνους να εχουν ζωσει
 ολη τη χωρα του

ειπε τοτε
 να ανοιξει
 το παραθυρο
 να δει
 το λαο

να γεμιζει τον καπνο
 να κινειται στη χωρα
 να λει να κλαιει

Αυτος ο βασιλιας
 Δεν υπαρχει

Μα σκεφτομαι
 οτι αμα υπηρχε
 ενας τετοιος βασιλιας
 θα ειχε πνιγει μες στους
 καπνους
 η το λιγωτερο
 θα ανοιγε
 καθε τοσο
 κι απο ενα
 παραθυρο
 ωσπου μια μερα
 να 'πιανε κι αυτος
 φωτια η καπνο
 τουλαχιστον
 να 'κανε μια χωριστρα
 να 'πλενε
 οπως οι υπηκοοι

τρια λιονταρια
 με κατακοκκινα
 ματια
 απο
 καπνο
 που πολλα
 χρονια
 ταλαιπωρει αυτο το τσιρκο
 Μα αφου οπως ξερουμε
 ο
 βασιλιας
 πεθανε
 η δεν υπαρχει

ωρες ωρες σκεφτομαι
 αν θα ειχε
 το ελαχιστο εκεινο ενδιαφερον
 να γινω εγω
 ο βασιλιας καπνος
 ο Βασιλιας
 που
 μενει κλεισμενος
 σε χιλιαδες παραθυρα
 και περιμενει
 ναρθει η ωρα
 της εφοδου
 η ωρα του μεγαλου καπνου

Ε ναι λοιπον
 εγω
 ειμαι
 ο καπνισμενος Βασιλιας
 ο βασιλιας
 που καπνιζει
 χρονια
 ατελειωτα
 που κλεινει τα παραθυρα
 που μοιραζει τον καπνο
 στα δωματα
 ετσι
 εχω
 πολλα βαζακια
 γεματα
 απο τον καπνο μου
 που τραγουδαι
 που τρεχει
 που κριβεται
 σιγουρος και υπερη
 φανος
 ειναι μονο
 καπνος
 κι οχι παραβολη
 ειναι

πολυς καπνος
 καθε μερα μεγαλωνει
 γεμιζει
 καθε γωνια
 εξω και πανω μου
 τρεχει στο δερμα μου

μπαινει στο αιμα
 μου
 μα κι οταν
 δεν ειναι
 καπνος
 χανεται παλι αυτος
 και βρισκει
 χιλιους τροπους
 να μενει μεσ' το σπιτι
 να μενει
 στο αναχτορο
 καπνος
 η οτιδηποτε
 αλλος
 γι' αυτο αμα
 σκεφτομαι οτι
 μπορει και να μην
 ειναι
 ενα λιθοβολημενο
 παιδι
 ενας επιορκος ασκητης
 ενας φιληδονος αναχωρητης
 δεν μου μενει
 αντιρρηση
 οτι σκεφτομαι
 πολυ τον καπνο

η οτι ο καπνος
 δεν ειναι στο σπιτι

Ο καπνος ειναι ανακτορο
 ειναι τα σπιτια της πολεως
 οι φωτεινες επιγραφες
 οι πιθηκινες βιτρινες
 τα καλα νεα

τα ασχημα νεα
 απο τα μετωπα του πολεμου

Τωρα το δωματιο
 δεν εχει καπνο
 κι ο Βασιλιας εγω
 δεν ειμαι ο Υδροχοος
 ο επιβαινων του πρωτου
 παραθυρου

Ειμαι μεσα σε ενα
 ερειπιο

Ξερω οτι αμα τελειωσει
 το ποιημα η μαλλον
 οταν ο καπνος
 παψει να σπαι
 τα παραθυρα
 Θα γινει ολο το θαυμα
 δευτερολεπτο
 και παρανομα
 αγχοτικός προβολεας
 η κακιασμενο παλιοπαιδο

Τωρα που πεφτουν
 τα φωτα
 Τωρα που λεμε ναι
 οταν το οχι δε συμφερει
 ολος ο καπνος
 κανει ενα γυρω
 το κτιριο και μπαινει

στη παλαμη μου
 ψιθυριζοντας:

χωρις καπνο φωτια δεν βγαινει...

